

Klassekampen 27.02.1990

Nødvendige nettverk

JEG SITTER på bussen fra centralstationen i Göteborg til Landvetter flyplass. Det er søndag middag. Jeg er sliten etter en helg full av inntrykk fra et europeisk forum for sosialistiske feminister. Det fysiske og psykiske velværet etter en trivelig helg med nære kontakter med flotte jenter fra Sudan, Vest-Tyskland, Argentina/Sverige og England sitter i kroppen der jeg døser hjemover.

Jeg tenker på helgen som et rom for å se verden med kvinneøyne, holde fast ved vår virkelighet som virkelig. Jeg tenker på hvordan kvinneperspektivet hele tida glipper unna og på den polske feministen Evas ord: I tider med store forandringer er alt annet viktigere. En like treffende kommentar til vår egen debatt.

Hun snakket om hvordan reduksjonen av partiets innflytelse blir etterfulgt av økt makt til den katolske kirken, med blant annet angrep på retten

til sjøbestemt abort. En annen polsk jente fortalte at i starten hadde Solidaritet flertall kvinnelige medlemmer. Idag deltar kvinnene mindre, hverdagen er for tøff.

Jeg tenker på våre hjemlige forandringer. Kvinneopprøret har på mange måter tjuvstarta. I AKP(m-l) har vi utvikla vår egen kvinnepolitikk på grunnlag av kommunistisk teori og våre egne omfattende erfaringer. Vi har brutt med en tradisjon der kvinnene var underordna. Vi prøver å utvikle andre måter å jobbe på. Vi har forandret partiet, selv om det bare er en begynnelse. Vi har masse å si. Hvem skal gjøre disse erfaringene synlige? Så synlige som det er nødvendig for å slå gjennom i «tider med store forandringer.»

Jeg er en slags kuriositet i et slikt forum. Partileder for et revolusjonært parti, med bakgrunn fra faglig arbeid og som kvinneaktivist. Vennlig app-

laus da jeg presenterte meg. Og interesserte og nysgjerrige henvendelser; hva slags parti er det? Hvordan ser du på mulighetene for å slåss sammen med menn, og hva slags krav skal vi stille til dem? Cecily fra England som sjøl snakka om svarte kvinners kritikk av feminismen, synes det er bra at jeg har snakka om klasser. Catherine synes det er rart at jeg er opp tatt av internasjonalt samarbeid når jeg er mot norsk EF-medlemskap. Lois, fra Australia, skal til Oslo uka etter og blir så interessert at hun kommer på «Ut av det brennende huset»-konferansen hele helga. Ei tysk jente spør hvordan det går å være partileder, vi snakka sammen for ett år siden.

Tankene flyter til fjorårets forum. Rett før landsmøtet i AKP(m-l) tok jeg meg tid og rom til å dra til Manchester og treffe alle slags ulike feminister. Jeg var oppfordret til og innstilt på å ta jobben som ny leder i AKP. Det førte

til endel stress, bl.a. redsel for TV-presentasjonen etter landsmøtet. Tenk om jeg starta perioden med å drite meg fullstendig ut! Det ville bli husket for alltid.

Om natta etter at brannalarmen hadde vekket oss opp i vårt engelske fagforeningsslott, hadde jeg en drøm. Jeg satt i TV-studio og ble spurt ut av en kryssning mellom Tom Berntsen og Herbjørn Sørebø. Men jeg satt der rolig og avslappet. For gjennom rommet passerte en lang rekke jenter i og utenfor AKP som smilte oppmuntrende.

Drømmen satt i kroppen i ukene etterpå og reaksjonene tydet på at TV-innslaget gikk bra. Vi trenger våre nettverk og våre egne rom. Denne helgen drømte jeg ikke. Men de våkne tankene kan kanskje få like stor betydning. For dere er der jo fortsatt.

SIRI JENSEN